

vēdertifu vai izsitumu tifu. Taču par sevi mēs toreiz nedomājām. Mēs centāmies iedvest cerību katram smagi ievainotajam. Tas, ticiet man, ļoti daudz ko nozīmē,» saka Jevgenija Karpenuka.

Mēs ar viņu sarunājāmies rajona centrālās slimnīcas bibliotēkā, par kuras darbu Jevgenija Karpenuka atbild patlaban. Viņa jau sen ir pensijā, taču, kā redzat, turpina palīdzēt savam kolektīvam, par kura locekli viņa kļuva vēl 1944. gadā. Daudzi mūsu rajona iedzīvotāji atceras Karpenuku kā vecāko medmāsu un «ātrās palīdzības» feldšeri. Atceras kā labu speciālisti, kas gatava palīdzēt jebkurā laikā.

Viņai drīz būs 70 gadu, taču viņa joprojām pārsteidz apkārtējos ar savu gara mundrumu un iznesību. Atzīstos, manī smaidu izraisīja Jevgenijas Karpenukas teiktais: «Es ar tādu frizūru atsakos fotografēties. Kad atnākšu no frizētavas, tad arī fotografējiet.» Protams, mums nācās padoties.

Arī sarunā Jevgenija Karpenuka ir izturēta, ja tā var izteikties, kā karavīrs, bez liekas sentimentalitātes. Kaut gan, kā es pēc tam sapratu, tas viņai prasīja daudz pūliņu.

«Kā jūs parasti svinat Uzvaras dienu?» es vaicāju Jevgenijai Karpenukai, nedomādama, ka šis jautājums viņai var kļūt visgrūtākais. Viņas balss iedrebējas: «Šajā dienā es vienmēr raudu. Es domāju, cik jaunu, skaistu, talantīgu cilvēku nenodzīvoja līdz šiem svētkiem!»

„ŽENA, MĀSIN!,,

TĀ viņu sauca ievainotie Bežeckas, Ivanovas, Moziras hospitāļos. Bet nebūt ne visi tie, kam viņa pārsēja brūces, pie kuru gultām dežurēja diennaktīm ilgi, zināja, cik grūti toreiz bija viņai, medmāsai.

Ne jau bailes, bet aizvainojums piepildīja Jevgenijas sirdi, kad viņa iesēdās savā pirmajā vilcienā ar ievainotajiem. Bija sarūgtinājums par to, ka karš viņai iztraucēja nokārtot pēdējo eksāmenu Jelgavas žēlsirdīgo māsu skolā, kurā viņa sekmīgi mācījās un kuru sapņoja pabeigt kopš bērnības.

Nē, viņa neuzskatīja sevi par nemāku, jo, mācoties šajā skolā, bija saņēmusi ne tikai teorētiskās zināšanas, bet arī praktiskās iemaņas. Tomēr saprata: lai uzvarētu ienaidnieku — nepieciešami arī augstas kvalifikācijas medicīniskie darbinieki.

Skiet, tikai viņa vien zina vērtību tām brīvajām naktīm, kas dažreiz viņai gadījās, bet kuras viņa nosēdēja pie mācību grāmatām. Tikai viņa vien zina, cik pacietības un fiziska spēka nepieciešams tam, lai kara gados hospitāļa medmāsa saņemtu feldšera diplomu. Lai nepieciešamības gadījumā, bet tas gadījās diezgan bieži, viņa varētu nomainīt ārstu. Jevgenijas Karpenukas darba grāmatīnā ir tāda atzīme: ārste-subordinatore.

«Es jau nerunāju par bezmiegu, ēdiena trūkumu. Mums, medicīniskajiem darbiniekiem, tāpat kā simtiem slimnieku draudēja briesmas inficēties ar

Un vēl, vaļsirdīgi teica Jevgenija Karpenuka, ir skumji no domas, ka pats skaistākais — pagājis. It kā vēl vakar viņa bija pavisam jauna un kāda balss sauca: «Žena, māsiņ!..»

V. Sīrļa